

שיחות הר"ן – אות סו

1) שיחות הר"ן – אות סו

הזהיר מאד כמה פעמים להתפלל בכח גדול, להכניס כל כחו בדבורי התפלה (וכמבאר מזה בספריו הקדושים בכמה מקומות).

ואמר כמה פעמים: שהאדם צריך להכריח עצמו מאד לתפלה. לא כמו שאומרים קצת שאין להכריח עצמו לתפלה, רק אדרבא צריך להכריח עצמו מאד מאד בכל הכחות לתפלה.

שוב אמר: כשאדם מתפלל בכונה, דהינו שמקשר המחשבה אל הדבור ומטה אָזְנוֹ וְשׁוֹמֵעַ מֵהָשָׁמַיִם מִדְבַר, אָזִי הַכּוֹחַ נִמְשָׁכִין מִמִּילָא לְתוֹךְ דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה. כִּי כָל הַכּוֹחַ מִצָּפוֹן וּמִסְתַּפְּלִין תְּמִיד עַל זֶה, שֶׁיִּמְשָׁכוּ וַיִּכְנְסוּ בְּתוֹךְ דְּבוּרֵי קְדוּשִׁים. עַל־כֵּן כְּשֶׁמִּתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵה נִמְשָׁכִין וְנִכְנָסִין כָּל הַכּוֹחַ שֶׁלּוֹ מִמִּילָא לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, וְזוֹכֵה לְהַתְּפַלֵּל בְּכּוֹחַ גְּדוֹל, אֲף־עַל־פִּי שְׁאִינוֹ מְכָרִיחַ עֲצָמוֹ לָזֶה, כִּי הַכּוֹחַ נִמְשָׁכִין מִמִּילָא לְתוֹךְ דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה, כְּשֶׁמִּתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵה.

2) תהלים – פרק לה, פסוק י

כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך מציל עני מחזק מפני ועני ואביון מגזלו.

3) משלי – פרק ג, פסוק ט

כבד את ד' מהונך, ומראשית כל תבואתך.

4) רש"י (שם)

מהונך. מכל מה שחונך אפי' מקול ערב (אל תקרי מהונך אלא מגרונך):

5) מסכת מכות דף כג:

דרש רבי שמלאי: שש מאות ושלוש עשרה מצות נאמרו לו למשה, שלש מאות וששים וחמש (365) לאוין כמנין ימות החמה, ומאתים וארבעים ושמונה (248) עשה כנגד איבריו של אדם.

6) זוהר - פרשת וישלח [חלק א, דף קע:]:

בגין דאית בבר נש רמ"ח שייפין לקבל רמ"ח פקודין דאורייתא, דאינון למעבד אתיהבו... ואית בבר נש שס"ה גידין ולקבלהון שס"ה פקודין, דלאו אינון אתיהבו למעבד, ולקבל שס"ה יומי שתא...

7) לקוטי מוהר"ן – תנינא, תורה פד

לשון רבנו זכרנו לברכה דע, שעקר התחברות ודבקות להשם יתברך הוא עלידי התפלה. כי התפלה היא שער, שדרך שם נכנסין להשם יתברך, ומשם אשתמודעין לה. כי תפלה היא מלכות, כמו שכתוב "ואני תפלה" (תהילים ק"ט, ד); ותפלה – לשון התחברות, כמו שכתוב "נפתולי אלקים נפתלתי" (בראשית ל, ח), תרגומו לשון התחברות. ובשביל זה עלפירב כשאדם מתפלל נופלים לו מחשבות של גדלות. כי התפלה, הינו בחינת מלכות, בחינת אני, היא בגלות בתוך מלכות הרשעה, כמו שכתוב "ואני בתוך הגולה" (יחזקאל א', א'). וכשהיא רוצה לצאת, אזי מתאחזת בה מלכות הרשעה, הינו גדלות, שגדלות היא ממלכות הרשעה, שרוצה להתגדל ולמלוך. וזה שמתפללים בכח, בזה

נותן כח בתפלה להתחזק כנגד מלכות הרשעה לצאת מגלותא. וזה "תנו עז לאלקים על ישראל גאותו" (תהלים ס"ח, ל"ה). כד הגאון, הינו מלכות הרשעה, גוברת על ישראל, התקון לזה – שתתפללו בכם ותתחזקו את אלקים, הינו בחינת אני.

8) לקוטי מוהר"ן – תורה ה, אות ג

ועקר השמחה הוא בלב, כמו שכתוב (תהילים ד' ח'): נתתה שמחה בלבי. ואי אפשר ללב לשמח אלא עד שיסיר עקמומיות שבלבו, שיהא לו ישרות לב, ואז יזכה לשמחה, כמו שכתוב (שם צז): ולישרי לב שמחה. ועקמומיות שבלב מפשיטין עלידי רעמים, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות נט.): לא נבראו רעמים אלא לפשט עקמומיות שבלב, ורעמים הוא בחינת קול, שאדם מוציא בכם בתפלתו, ומזה נעשה רעמים.

9) לקוטי מוהר"ן – תורה מח, אות א

והיא בחינת סכה, כמו שכתוב: "תסכני בבטן אמיי" (תהילים קלט, יג). והיא בחינת כח התפלה, מה שמתפללין בכם, כל עצמותי תאמרנה וכו' (תהילים ל"ה: י'). והוא בחינת סכה, כמו שכתוב (איוב י): בגידים ועצמות תסוככני. כי כח שאדם מכניס בתבות הם כ"ח אתון דעבדא דבראשית, שבהם נברא העולם. ועשרה מאמרות שבהם נברא העולם (אבות פ"ה), מקבלין כח מכ"ח אתון אלו. והדבורים שאדם מדבר בכם, הם עצמן הדבורים של הקדוש ברוך הוא. וזה בחינת (ישעיה נא): ואשים דברי בפיך; כי הם עצמם דבר ה', והם כח מעשיו (תהלים קיא).

10) שם משמאל - פרשת חיי שרה

בספר יצירה המליך אות ס' בשניה וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהם קשת בעולם **וכסלו בשנה וקיבה** בנפש זו"נ. ויש לפרש דהנה התפלה נקראת קשת כמו שפירש"י (פי ויחי) בחרבי ובקשתי היא חכמתו ותפלתו. ופירש כ"ק אבי זצלה"ה **כי כמו הקשת כל כמה שהיא מתוחה ביותר לאחור היא מורה את החץ לפניו בכח גדול מאד עד שהחץ בוקע את האויר והולך למרחוק ביותר, כן היא התפלה, כל כמה שהלב נרגש ומתעטפת עליו נפשו ביותר עד שהלב קטן מהכיל ומתפרצת התפלה מתוך לבו כחץ מקשת, אז תפילתו בוקעת ועולה למעלה למעלה ביותר, ודפח"ח.**
 ...ונראה דהנה כל התחינות והבקשות והתפילות שהאדם עורך לפני הש"י אינן צריכות להיות בלחש ומותר לאמרן בקול רם, והעד כל ספר תהלים שהי' דוד אומר בכלי זמר אף שהוא מלא תפלות ובקשות, רק תפלת שמונה עשרה צריכה להיות בלחש. וע"כ צריך לומר הטעם מפני גודל מעלתה שהאבות תקנוה ואנשי כנסת הגדולה סדרוה והיא בוקעת ועולה עד גנזי מרומים, מדברת בתחתונים ומרמזת בעליונים כידוע במקובלים, ולולא האבות ואנשי כנה"ג שהם הם פתחו את השער לפני כל איש ישראל לא הי' שום איש ראוי לפתוח את פיו בתפלה זו, וראשית דבר מתפללין ה' שפתי תפתח וגו' מפני שהיא בוקעת ועולה כ"כ למעלה משורש קול ודיבור עד עולם המחשבה ע"כ צריכה להיות בלחש. ובפשיטות יש לומר שבאשר בוקעת ועולה כ"כ למעלה צריכה שמירה יתירה מן המקטרגים שלא יקטרגו שהוא אינו ראוי להתפלל תפלה רמה ונשאה כזו... וכ"ז בתפלת י"ח, אבל שאר התפלות שאין מעלתן כ"כ גדולה כתפלת י"ח מותר להגביה קולו, ומצוה נמי אית בה לעורר הכוונה וכלשון הכתוב "קומי רוני בלילה לראש אשמורות וגו'" (איכה ב').